

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 174/07
21.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, мр Љубице Јеремић, Власте Јовановић, Биљане Драгојевић и Соње Бркић, чланова већа, у правној ствари тужиле мал. ММ, чији је законски заступник мајка АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужених ББ и ВВ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради издржавања, одлучујући о ревизији туженог ВВ изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици број Гж. 1799/06 од 05. октобра 2006. године, у седници одржаној 21. марта 2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог ВВ изјављена против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици број Гж. 1799/06 од 05. октобра 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Инђији П. број 573/04 од 17. фебруара 2006. године, изреком у ставу првом, усвојен је тужбени захтев тако што је измењена обавеза издржавања пресудом Општинског суда у Инђији број П. 70/02 од 29. априла 2002. године, те је тужени ББ обавезан да на име доприноса за издржавање мал. тужиле ММ плаћа износ од 4.500,00 динара месечно, почев од 11. новембра 2004. године, као дана подношења тужбе, па до 01. јануара 2006. године, а од 01. јануара 2006. године па убудуће износ од 6.000,00 динара месечно, док за то буду постојали законски услови, све до 5. у месецу за текући месец. На руке мајке и законске заступнице АА. Изреком у ставу другом делимично је усвојен тужбени захтев, те је тужени ВВ обавезан да на име доприноса за издржавање мал. тужиле ММ плаћа износ од 3.000,00 динара месечно почев од 19. августа 2005. године као дана подношења тужбе па до 01. јануара 2006. године, а од 01. јануара 2006. године износ од 1.500,00 динара месечно, убудуће, док за то буду постојали законски услови, све до 5. у месецу за текући месец, на руке мајке и законске заступнице АА. Изреком у ставу трећем делимично је одбијен као неоснован већи део тужбеног захтева у односу на туженог ВВ и то преко досуђеног износа од 3.000,00 динара па до траженог износа од 8.000,00 динара месечно, за период од 19. августа 2005. године до 01. јануара 2006. године, за период од 01. јануара 2006. године па убудуће преко досуђеног износа од 1.500,00 динара, па до траженог износа од 8.000,00 динара. Изреком у ставу четири тужени су обавезани да мал. тужилци накнаде трошкове парничног поступка и то ББ у износ од 25.375,00 динара, а ВВ у износу од 10.975,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Сремској Митровици број Гж. 1799/06 од 05. октобра 2006. године, жалба тужених одбијена је као неоснована, а жалба мал. тужиле је делимично усвојена, те је пресуда Општинског суда у Инђији број П. 573/04 од 17. фебруара 2006. године потврђена у усвајајућем делу у погледу обавезе туженог ББ за допринос за издржавање мал. тужиле почев од 11. новембра 2004. године до 01. јануара 2006. године у месечном износу од по 4.500,00 динара, а од 01. јануара 2006. године па убудуће у износу од по 6.000,00 динара (став први изреке) као и у погледу обавезе тужених да накнаде трошкове парничног поступка мал. тужилци и то ББ у износ од 25.375,00 динара, а ВВ у износу од 10.975,00 динара (став четири изреке), а преиначена је у усвајајућем делу тужбеног захтева у погледу обавезе туженог ВВ за допринос за издржавање мал. тужиле тако што је месечни износ издржавања за период од 19. августа 2005. године до 01. јануара 2006. године повећан од досуђеног износа у висини од 3.000,00 динара на износ од 5.000,00 динара месечно, а почев од 01. јануара 2006. године па убудуће од досуђених 1.500,00 динара повећан на 3.500,00 динара (став два изреке), као и у одбијајућем делу (став три изреке) тако што је износ доприноса за издржавање у висини од 5.000,00 динара за период од 19. августа 2005. године до 01. јануара 2006. године снижен на износ од 3.000,00 динара месечно, а износ од 6.500,00 динара почев од 01. јануара 2006. године па убудуће снижен на износ од 4.500,00 динара.

Против наведене пресуде другостепеног суда, ревизију је благовремено изјавио тужени ВВ, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Мал. тужиља је поднела одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

На остале битне повреде пази се у границама разлога ревизије, а како они у конкретном случају нису дати, Врховни суд се ограничио само на испитивање битне повреде на коју пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, мал. тужиља је рођена 14. новембра 1998. године и похађа I разред основне школе. Тужени ББ је отац мал. тужиље, разведен је од њене мајке, а мал. тужиља је поверена мајци на чување, негу и васпитање. Тужени ВВ је деда мал. тужиље, а отац туженог ББ, који је у радном односу на неодређено време у Предузећу за производњу и трговину на велико мало "ГГ", чији је једини власник и оснивач тужени ВВ. Тужени ББ је ожењен, нема друге деце осим мал. тужиље, супруга му није у радном односу, живе у очевој кући у заједници са родитељима и братом туженог ББ, а све трошкове за све њих плаћа тужени ВВ. Супруга туженог ВВ није у радном односу, а ВВ остварује месечна примања од 30.584,42 динара. Тужени ББ је до 01. јануара 2006. године остваривао месечну зараду од 9.000,00 динара, а од тога датума па надаље у износу од по 12.000,00 динара месечно. Поседују путничка возила марке „__“ и „__“. Мајка мал. тужиље није у радном односу, остварује зараду од повремених месечних послова у износу од око 2.000,00 динара, а са мал. тужиљом живи у кући своје мајке, која их све издржава својом пензијом од 16.000,00 динара. Правноснажном пресудом Општинског суда у Инђији број П. 70/02 од 29. априла 2002. године, тужени ББ је обавезан да доприноси издржавању мал. тужиље износом од по 2.500,00 динара месечно, почев од 31. јануара 2002. године па надаље. Потребе мал. тужиље су од тога времена повећане и износе најмање 12.500,00 динара месечно. Минимална сума издржавања у хранитељској породици износи 9.465,00 динара месечно, а накнада за рад хранитеља за смештај једног детета износи 5.962,00 динара месечно, што је најмањи новчани еквивалент мерила доприноса мајке детета за бригу и негу детета.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилна је побијана пресуда у делу који се односи на обавезу туженог ВВ, деде мал. тужиље да доприноси њеном издржавању, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права у том делу.

Правилно је примењено материјално право прописано одредбом члана 154. тачка 2. Породичног закона из 2005. године, када је тужени ВВ, као сродник мал. тужиље у правој усходној линији (деда) обавезан да доприноси њеном издржавању, јер родитељи мал. тужиље немају довољно средстава за њено издржавање. Интенција наведеног закона јесте апсолутна заштита детета, те обезбеђење средстава за издржавање детета, у првом реду од стране родитеља детета, а уколико они немају довољно средстава за издржавање детета, онда и од сродника у правој усходној линији. Према томе, дете мора бити заштићено. У вези са тим, неосновани су наводи ревизије ВВ, деде мал. тужиље, којима истиче да је обавеза родитеља да издржавају своје дете, а не обавеза деде. У конкретном случају родитељи немају довољно средстава за издржавање мал. тужиље, па је правилно на то делимично обавезан и тужени ВВ, као деда мал. тужиље.

Правилно је примењено материјално право и приликом одмеравања висине доприноса туженог ВВ издржавању мал. тужиље, према одредби члана 162. тачка 2. и 3. Породичног закона. Сума потребна за њено издржавање, имајући у виду да похађа I разред основне школе, је 12.500,00 динара месечно. Родитељи, имајући у виду њихове приходе, нису у стању да овом свотом издржавају мал. тужиљу, па је правилно на допринос у висини разлике потребних средстава обавезан деда мал. тужиље. Неосновани су наводи ревизије, да просечна четворочлана породица у Србији живи са мањим просечним месечним износима, него што је суд утврдио да тужени треба да плаћају мал. тужиљи на име издржавања. Побијана пресуда је имала у виду да месечна накнада за издржавање детета у хранитељској породици, што је сигурно минимум, износи 9.465,00 динара, а имајући при томе у виду и да накнада за рад хранитеља за смештај једног детета износи 5.962,00 динара. Међутим, независно од изложеног, према члану 162. тачка

3. Породичног закона, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања.

Поред тога, без утицаја су наводи ревизије којима тужени ВВ истиче да мал. тужиљу треба поверити на чување, негу и васпитање оцу, туженом ББ, уколико законски заступник, мајка мал. тужиље, није у стању да је издржава од средстава која добија на име доприноса за њено издржавање. Ово није предмет тужбеног захтева, него је то висина доприноса тужених издржавању мал. тужиље.

Полазећи од изложеног, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР